

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keверberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

DOOR TOEDOEN MAGNETISEUR VERLOOR VROUW EEN OOG

„GA DAAR MAAR mee naar het ziekenhuis”, adviseerde een huisarts een Leidse vrouw die een abnormale verdikking aan het gezicht had. Ze wist echter beter, want op advies van „goede vrienden” wendde ze zich tot een 54-jarige magnetiseur in Leiden. Deze verklaarde meteen dat genezing lange tijd op zich zou laten wachten, maar hij beloofde volledig herstel. Toen het gezwel steeds groter werd, noemde de magnetiseur dit een gunstig teken, „daar het moest doorbreken”.

TOEN HET SLACHTOFFER na enkele maanden door haar huisarts alsnog naar het ziekenhuis werd gestuurd, moest bij de noodzakelijke operatie het linker oog worden weggenomen. De magnetiseur, die tegen de politie had toegegeven dat hij altijd had geweten het gezwel niet te kunnen genezen, had zich voor het Leidse kantongerecht te verantwoorden.

„De wet laat helaas niet toe, dat ik voor deze hoogst ernstige vorm van kwakzalverij een hogere boete dan f 1.000 subs. 1 maand eis, temeer omdat de aangeefster van deze zaak door verdachtes toedoen een oog moest missen”, aldus drukte de officier, mr. R. B. M. Berger, in een zeer scherp gesteld requisitoir o.m. zijn spijt uit, dat hij tegen de magnetiseur slechts een geldboete kon eisen.

Hoewel verdachte verstek liet gaan, gaf de kantonrechter, mr. W. de Koning, er de voorkeur aan zijn zaak in het openbaar te behandelen en ter wille van de algemene preventie direct vonnis te wijzen. Verdachte moest terecht staan wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst, doch uit het resumé, dat de kantonrechter van het proces-verbaal gaf, bleek wel, dat achter deze overtreding van art. 436 W.v.S. een drama schuilging met een bijna dodelijke afloop.

Verdachte stelde na een oppervlakkig onderzoek vast: „Daar help ik U wel van af”. Gedurende de weken, dat de patiënte door verdachte werd „behandeld” nam haar oogletsel een dermate ernstige vorm aan, dat zij zich ten langen leste toch onder behandeling van een chirurg moest stellen. Deze kon door een spoedoperatie ternauwernood het leven van de patiënte redden en wel o.m. ten koste van het betreffende oog. Bijzonder ernstig werd verdachte aangerekend, dat hij, aldus zijn eigen verklaring, „direct had gezien het oogletsel absoluut niet te kunnen

genezen” en haar toch niet met klem had geadviseerd zich onder behandeling van de chirurg te stellen.

De chirurg had verklaard dat het oog gered had kunnen worden, als het slachtoffer in het begin naar het ziekenhuis was gekomen.

„Verdachte heeft achteraf weliswaar zijn spijt betuigd, doch de bijzonder kwalijke wijze waarop hij om geldelijk gewin met een mensenleven heeft gespeeld gaat inderdaad ver boven een overtreding van art. 436 W.v.S. uit”, aldus de kantonrechter in zijn vonniswijzing, waarin ook hij o.m. liet uitkomen, dat hier helaas geen hogere strafmaat kan worden aangelegd. Hij vonnist de kwakzalver uiteraard met f 1.000 boete subs. 1 maand.

(Ontleend aan *Leidse Courant en Nieuwe Leidse Courant*)

Onbevoegde dreef een miniatuur- apothekje

DE RECHTBANK in Amsterdam heeft de 72-jarige Amsterdamse apothekersassistent J. P. A. B. wegens opzettelijke overtreding van de opiumwet veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken met een proeftijd van drie jaar. De officier van justitie had een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden, met een proeftijd van drie jaar, en een geldboete van f 1500 of 60 dagen hechtenis geëist.

De apothekersassistent werd in januari van dit jaar door de centrale recherche van de Amsterdamse politie geverbaliseerd omdat men hem ervan verdacht vier jaar of langer onbevoegd de artsensijbereidkunst te hebben uitgeoefend.

Daarvoor heeft B. zich voor de kantonrechter moeten verantwoorden. Het vonnis van de rechtbank betreft het in voorraad hebben van verdovende middelen. De farmaceutisch inspecteur voor de volksgezondheid in Noord-Holland had hem gelast die voorraad in te leveren, toen de bevoegde beheerder van zijn apotheek naar Canada was geëmigreerd en hij er niet in slaagde een vervanger te vinden. B. heeft toen slechts een gedeelte ingeleverd. Gedurende vier jaren honoreerde hij clandestien tot 900 recepten. Naar de resultaten kan men slechts gissen.

Handel in antibiotica aan banden

De handel in antibiotica en aanverwante middelen (hormoonpreparaten en stoffen die de werking van de schildklier afremmen e.d.) wordt aan banden gelegd. Op 24 juni heeft de Tweede Kamer een daartoe strekkend wetsontwerp bijkans met algemene stemmen, zonder hoofdelijke stemming, goedgekeurd. Dat wil zeggen dat in de nabije toekomst deze middelen niet meer in onbeperkte hoeveelheden door niet terzake kundigen gebruik kunnen worden. De handel wordt beperkt tot de apotheker, de dierenartsen, de artsen en de fabrikanten van deze

stoffen en mengvoederfabrikanten. Veeverloskundigen en castreurs kunnen over bepaalde middelen blijven beschikken; alleen voor de eigen praktijk en onder controle van de overheid. Veehouders kunnen ze, afzonderlijk, slechts op voorschrift van de dierenarts in handen krijgen.

De verantwoordelijkheid voor mens en dier, die men op zich nam bij gebruik van deze middelen naar eigen inzicht, is te groot. Deze wet komt bepaald niet te vroeg, schrijft M e l k, het ledenorgaan van de Coöperatieve Melkcentrale (C.M.C.).

Dure tand-kwakzalvers zijn ook gevaarlijk

EVENALS RUIM EEN jaar geleden in Wormerveer gebeurde, is kortgeleden in Zaandam een „tandtechniker” door de politie betrapt op het onbevoegd uitoefenen van de tandheelkunde. Het bestuur van de Kring „Zaanland” van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde heeft daarom gemeend het publiek te moeten waarschuwen tegen de gevaren voor de volksgezondheid en de kosten van dergelijke behandelingen. Daartoe werd een persconferentie belegd, waarbij de heren G. Tenhaeff, J. Meijst en Z. H. Edens, bestuursleden van de Maatschappij, opening van zaken gaven.

Men sprak zijn ernstige bezorgdheid uit over het toenemende aantal tandkwakzalvers, die niet alleen dure prothesen maken, maar ook onbevoegd trekken om een gebit te verkopen. Erkende tandtechnici mogen alleen werken in nauwe samenwerking met de tandartsen. Zij mogen nooit zelfstandig optreden, ook niet alleen maar om een prothese te vervaardigen, die meestal voor enorm gepeperde prijzen de deur uit en de mond ingaat.

Om de bevoegdheid tot het uitoefenen van de tandheelkunde te verkrijgen moet men, na jarenlange studie, een doctoraal examen afleggen aan een tandheelkundige of medische faculteit van een universiteit, daarna volgt nog een staatsexamen.

Voor het beroep van „tandtechniker” bestaan tamelijk zware vestigingseisen. Het is vrijwel uitgesloten dat iemand die eenmaal door middel van vier examens het recht heeft verkregen voor tandartsen tandtechnisch werk te vervaardigen, zich leent voor onwettige praktijken.

Meestal betreft dit dan ook beunhazen die géén enkel diploma bezitten. Helaas is de aanduiding „tandtechniker” in Nederland onbeschermd.

Verkeerde afdruk

DE GEVOLGEN VAN dergelijke „behandelingen” zien de tandartsen in de praktijk. Wordt door een „tandtechniker” een verkeerde afdruk gemaakt voor een gebit, dan kan dit gebit een gezwel veroorzaken. Dit is zeker tenminste tweemaal het geval geweest bij patiënten in Haarlem, die jarenlang door kwakzalvers behandeld zijn en daaraan zijn overleden.

Ook reparaties aan gebitten moeten daarom steeds door tandartsen gecontroleerd worden.

De gebitsreparatie, „klaar terwijl u wacht” van de kwakzalver, kan een gevaar zijn voor de gezondheid van een patiënt.

De gevolgen van tandextractie door onbevoegden hebben meermalen de dood van hun slachtoffers veroorzaakt. Deze onbevoegden hebben immers géén medische vorming gehad. Een tandarts zal indien nodig voor tandextractie onder narcose, een specialist-anaesthesist consulteren. Deze gespecialiseerde medicus zal na zorgvuldig medisch onderzoek van de patiënt tot een advies en eventuele behandeling komen, daarmee onnodige risico's vermijdend.

Er is een geval bekend waarbij een patiënt gestikt is in de narcose bij „behandeling” in een „reparatie-instituut”. Dit geval is dan ook gerechtelijk vervolgd.

Tanden trekken

TANDETRACTIE IS TROUWENS een ingreep die bij de tandarts thuis hoort. Sommige mensen met harten vaatziekten worden behandeld door een medicus met middelen die de bloedstolling verminderen; sommige mensen hebben van nature een verlengde bloedstollingstijd, sommige patiënten zijn bloeders (hemophylitici). Ondeskundige tandextractie kan voor deze, en andere patiënten de dood betekenen.

De kennis die nodig is om kiezen en tanden te trekken is bepaald voorbe-

houden aan tandartsen en medici. Het ziekenfonds verstrekt tegen een geringe bijbetaling van de patiënt een goed gebit.

Leveringen door tandtechnici worden door het Ziekenfonds niet gehonoreerd. Men moet dus zelf betalen. Ook particuliere patiënten kunnen zeker beter terecht bij de tandarts.

De meeste onbevoegden overwaarden hun kunnen, dit leidt tot rekeningen die niet in verhouding staan tot de verrichte dienst. Het is dan ook onbegrijpelijk dat patiënten zich voor tandheelkundige hulp wenden tot een ongediplomeerde tandtechniker. Meestal weten deze patiënten niet door wie zij zich laten behandelen.

De onbevoegde uitoefening van de tandheelkunde is helaas een overtreding en geen misdrijf in de zin der wet. Dit, en onwetendheid, heeft misschien wel geleid tot de onrustbarende toeneming van dit soort praktijken.

Het bestuur van de kring Zaanland van de Ned. Mij. tot bevordering van de Tandheelkundige heeft evenwel het vertrouwen uitgesproken dat de Zaanse bevolking voldoende onderscheidingsvermogen bezit om zelf te kiezen tussen bona fide tandheelkundige behandeling en feitelijk oplichterij, met ernstige gevolgen.

AMERIKAANSE FABRIKANT GESTRAFT

TUSSEN APRIL 1960 en april 1962 verkocht een Amerikaanse farmaceutische fabriek, William S. Merrell Co. uit Cincinnati voor een waarde van twaalf miljoen dollar aan MER/29. Dit geneesmiddel werd door honderduizenden Amerikanen gebruikt in de hoop dat het het cholesterol-gehalte van het bloed zou doen dalen en hartziekten zou voorkomen.

Een federale rechter heeft in juni van dit jaar de fabrikant en de maatschappij waarvan William S. Merrell een dochteronderneming is, namelijk Richardson-Merrell Inc. te New York een boete van 80.000 dollar opgelegd. Dit omdat men gegevens had achtergehouden en onjuiste verklaringen had afgelegd over de veiligheid van het gebruik van het geneesmiddel.

Het geneesmiddel veroorzaakte blindheid, haaruitval en vermindering van de sexuele behoeften bij honderden van de ruim 400.000 Amerikanen die MER/29 gebruikten voor het uit de handel werd genomen.

De boete van 80.000 dollar was de hoogste, die de federale rechter kon opleggen, aldus de New York Herald Tribune.

De Amerikaanse Food and Drug Ad-

ministration (een afdeling van het ministerie van gezondheid) en het departement van justitie zullen, naar men verwacht, ook klachten indienen tegen andere fabrikanten van geneesmiddelen, in verband met inlichtingen, die zij over hun produkten hebben verschaft.

Het departement van justitie beschikte al geruime tijd over gegevens met betrekking tot softenon, dat Merrell in de handel wilde brengen voordat bekend werd welke gevaren dit middel in zich borg voor zwangere vrouwen. Nu de zaak van de MER/29 is afgesloten verwacht men een optreden van de overheid tegen Merrell als vervaardiger van softenon (thalidomide, zoals het in Engels sprekende landen wordt genoemd).

Tenslotte zal Merrell zich ook moeten verdedigen tegen een groot aantal civiele vorderingen, ingesteld door meer dan 500 Amerikanen die MER/29 namen en schadelijke bijwerkingen ondervonden. Het totaal van deze civiele vorderingen loopt in de miljoenen. In de afgelopen weken werd reeds een aantal minnelijke schikkingen getroffen waarbij aan de slachtoffers bedragen werden uitgekeerd die tot 85.000 dollar beliepen.

De heksenmeester in groot ornaat

ALS AKTIEF LID van het Belgisch Comité voor de wetenschappelijke navorsing der paranormaal geachte verschijnselen, lees ik steeds met de grootste aandacht en sympathie uw zo interessant maandblad, dat o.a. in zijn nummer van juli 1963, een artikel van mijn hand opnam tegen de fakirs en hun streken.

In uw nummer 4 van april jl. las ik met veel belangstelling uw artikel over de ruzie om de titel van koningin der Britse heksen, ontstaan tengevolge van de dood van hun „leider“, Dr. G. Gardner.

Mag ik Uw aandacht vragen voor het volgende?

Het bekampen van hekserij en toverij maakt deel uit van mijn onverbiddelijke strijd tegen het bijgeloof onder al zijn vormen.

Toen de stad Antwerpen, in het jaar 1957, een tentoonstelling organiseerde tegen de Magie, kwam ik, als lid van het inrichtend comité, in aanraking met „dokter“ Gerald Brosseau Gardner.

De hamer van Thot

Hij KWAM MIJ bezoeken op mijn bureau, in groot ornaat van heksenmeester, en liet mij met groot welgevallen alle talismans en amuletten bewonderen en betasten, die hij op zich droeg, evenals de geheimzinnige tatoueringen, die zijn huid bedekten, en die ik allengs langdurig mocht bekijken, en met de loep onderzoeken.

Dr. Gardner droeg o.a. aan zijn rechterarm een armband uit rood koper, die zeer zwaar woog, waarop de tekens: „Scire-O.T.O. 4-7“ gegrift waren. Hij beweerde dat dit zijn graad was in de „Orde der Heksen“. In zijn gordel droeg hij een „heksendolk“ met Hebreeuwse letters, waarmee hij beweerde de magische cirkels te trekken, ten einde de geesten op te roepen, terwijl hij in zijn hand een lange ijzeren staf hield, die naar hij beweerde „de hamer van Thot“ zou zijn.

Nadat ik hem langdurig had laten uitpraten over zijn „grondige kennis der witchcraft“, oftewel de wetenschap der „Wica“, en over de „zending“, die de Engelse heksen, waarvan hij Grootmeester beweerde te zijn, hem zogezegd opgedragen hadden, stelde ik hem, van mijn kant, een aantal „technische“ vragen, o.a. over de betekenis van de Hebreeuwse letters van zijn toverdolk, waaruit bleek, dat hij geen woord latijn, Grieks of Hebreeuws kende, en hoege-naamd niets afwist van de zogezegde geheimen der zwarte magie, die hij, volgens uw artikel, allemaal grondig kende.

Ik keek hem toen in de ogen en verklaarde hem vlakaf, dat hij een grappenmaker was.

Superieure toon

HOE DURFT U zo iets te zeggen?, zei hij met een superieure toon, waarop ik hem antwoordde, dat ik zelf Grootmeester was van de Orde der Magiërs — hetgeen de strikte waarheid is, aangezien de Orde der Ilusionisten van Frankrijk mij deze titel verleend heeft, nadat ik mij alle trucs der edele goochelkunst eigen gemaakt had, teneinde de mediums, gedachtenlezers, toekomstvoorspellers en andere kwakzalvers beter te kunnen ontmaskeren — dat ik bovendien gedachten lezen kon, en in de zijne duidelijk las, dat hij doodsbang was, omdat ik hem ontmaskerd had.

„Alles wat U op het lijf draagt is volkomen waardeloos, en U gelooft er trouwens niet eens zelf aan, daar elke talisman of amulet zijn kracht verliest, wanneer een vreemde hand ze betast, en zelfs, indien een vreemd oog ze bekijkt.

Uw zogezegde „Thothamer“ is een doodgewone Russische maatstok (ik liet hem de Russische letters zien, die er op stonden).

„Scire“ is een Latijns woord, en O.T.O. betekent niets anders dan „Order of the Temple Officers“, een soort vrijmetselarij, die niets met de Schotse heksen te doen heeft.”

Vroeger zeeman?

OOK ZIJT GIJ vroeger zeeman geweest, voegde ik eraan toe, terwijl mijn blik hem doorboorde.

Hoe weet u dat?, stamelde hij.

Doodeenvoudig omdat ik zelf ter langer omvaart gevaren ben, en ik uw zogezegde „magische tatoueringen“ zeer goed ken. Deze zijn immers niets anders dan de gewone draakachtige afbeeldingen, die haast iedere zeeman, die in Shanghai of Hong-Kong geweest is, zich daar in het blote lijf laat prikken.

Ik dacht, dat ik hem verpletterd had, maar tot mijn grote verbazing begon hij plotseling luidkeels te lachen, en hij zei toen letterlijk: „As you know, witches are consummate leg-pullers“, hetgeen in goed Nederlands betekent: „Je weet toch wel, dat heksen doortrapte grappenmakers zijn“!

Toen barstte ik zelf in een onbedaarlijk lachen uit.

Vanaf dat ogenblik was het ijs tussen ons gebroken.

Heksenmolen

BIJ EEN PAAR flessen oude Bourgogne wijn, die hij zelf voor het grootste gedeelte uitdronk, alhoewel hij zich in in het begin uitgegeven had voor een „teetotaler“ (een geheelonthouder),

vertelde hij mij veel interessants over zijn „heksenmolen“, die niets anders was dan een toeristische attractie, die hij zelf gekocht had.

Bij ons afscheid schonk ik hem als herinnering een echte tovenaarsdolk uit Kongo.

God weet, wat hij hierover heeft weten te vertellen aan de goedgegelovige bezoekers van zijn museum.

Dit was Gerald Brosseau Gardner — die, tussen haakjes, nooit dokter geweest is van welke Universiteit ook — een sympathieke grappenmaker, die, op een zeer originele wijze, zijn kost verdiende.

Hij vertelde mij talrijke leuke anekdotes over de domheid van zijn cliënten, aan wie hij alles wijs maakte, wat hem maar door de kop schoot, naar zijn ingeving.

De betwisting over de titel van heksenkoningin waarover U spreekt in uw artikel is, helaas, niets anders dan een miserabele erfeniszaak, waarbij twee vrouwen vechten om de verdere uitbating van een winstgevende zaak.

De heksen kennen overigens geen koningen of koninginnen in hun midden. Antwerpen

J. D. JACOBSON

EEN PSEUDO

EEN ENKELE KEER ziet men de onbevoegde genezer in de gedaante van de pseudo-arts. Vaak is dat iemand, die graag dames wil onderzoeken en als zodanig is de pseudo-arts al heel lang een dankbaar ingrediënt voor de schrijvers van kluchtspelen. Het openbaar ministerie kan echter tegen de pseudo-arts meer beginnen dan tegen de onbevoegde genezer, die als strijker, als zwaaijer of als urinekijker de goegemeente allerlei wonderen poogt diets te maken. Wat de pseudo-arts immers doet valt vrij gemakkelijk onder de noemer van „een samenweefsel van verdichtselen“ te brengen zodat het misdrijf van oplichting gewoonlijk wel valt te bewijzen.

Oplichting wordt ook een 27-jarige in de Verenigde Staten woonachtige oud-Schiedammer, Hans S. ten laste gelegd. Maandenlang zou hij een chirurg in het Elisabethziekenhuis te Leiden hebben geassisteerd. S. had in Nederland voortijdig zijn studie in de medicijnen afgebroken.

In het leven van de avontuurlijke jongeman verscheen, lezen wij in het Nieuwsblad van het Noorden, een Amerikaanse, met wie hij in mei 1963 naar de V.S. vertrok. Een half jaar

vervolg op pag 4

ER WORDT TE VEEL GESLIKT BUITEN DE DOKTER OM

OOK IN NEDERLAND is het gebruik van geneesmiddelen schrikbarend toegenomen en vooral het ongecontroleerde gebruik ervan. Bepierking zal een eerste voorwaarde zijn voor het behoud van onze volksgezondheid, die bij de tegenwoordige medicamenteuze behandeling gevaren loopt. Dit is het voornaamste dat het Algemeen Handelsblad concludeert uit de redevoering van de Groningse hoogleraar in de farmacotherapie prof. T. Huizinga op het 59ste congres van de Nationale Vrouwenraad in het conferentieoord Woudschoten bij Zeist.

Het is volgens prof. Huizinga bedenkelijk dat met het groeiend aantal geneesmiddelen en de stijgende levensstandaard het gebruik van medicamenten ontzagwekkend toeneemt. Dit wordt mede bevorderd door de reclame-campagnes van de fabrikanten, waardoor het publiek in vele gevallen overgaat tot het gebruik van geneesmiddelen zonder geneeskundig advies en zonder geneeskundige controle.

Het staat buiten kijf dat de bona fide farmaceutische industrie in belangrijke (aldus nog steeds prof. Huizinga; wij zouden zeggen: redelijke; Red.) mate tot de ontwikkeling van de tegenwoordige therapeutische mogelijkheden heeft bijgedragen. Een bezwaar van de geneesmiddelenindustrie is de grote produktiviteit; (of juist produktiviteitsdrang; Red.) waardoor er een enorm aanbod is van meer of minder nieuwe geneesmiddelen en geneesmiddelencombinaties.

De neiging van onze tijd de opheffing van alle persoonlijke moeilijkheden over te laten aan onpersoonlijke van buiten komende hulp, verklaart volgens de Groningse hoogleraar het veelvuldig gebruik van geneesmiddelen waarvan wordt verwacht dat ze lichamelijke en geestelijke noden zonder meer doen verdwijnen. Dit wordt bevorderd door de reclame, aangezien daardoor niet alleen de geneesmiddelen worden gepopulariseerd maar bovendien de band tussen arts en patiënt wordt verzwakt

en het accent verlegd van de arts naar het geneesmiddel.

HET ALGEMENE STREVEN naar het nemen van voorzorgsmaatregelen vindt volgens prof. Huizinga zijn weerspiegeling in het profilactisch gebruik van geneesmiddelen, bijvoorbeeld vitaminencombinaties door gezonde mensen. Ze slikken, in de mening iets voor hun gezondheid te moeten doen, tabletten van de meest uiteenlopende samenstelling en in grote hoeveelheden.

Een ander bedenkelijk verschijnsel is dat door het toenemend gebruik van geneesmiddelen de schadelijke bijwerking die het geneesmiddel kan hebben een steeds groter accent krijgt. Er zijn op het ogenblik ongeveer 40 à 50 ziektebeelden bekend die te wijten zijn aan een ongecontroleerd gebruik van geneesmiddelen.

In Amerikaanse ziekenhuizen is geconstateerd dat 5 pct. van de patiënten daar terecht kwam ten gevolge van de bijwerking van geneesmiddelen. Steeds veelvuldiger en alarmerender worden de berichten over die schadelijke bijwerking. Speciaal de bloedbereidende organen hebben daarvan te lijden. Het mes van de chirurg is tegenwoordig vaak veel veiliger dan de geneesmiddelen, waarvan de schadelijke bijwerking dikwijls pas veel later wordt geconstateerd.

Prof. Huizinga is ervan overtuigd dat het geneesmiddelenpakket te omvangrijk is. Zeventig jaar geleden waren er 40 à 50 geneesmiddelen, thans duizenden en dat terwijl een arts naar zijn mening (en die van buitenlandse collega's) met een honderdtal kan toekomen.

REDACTIE:

Medisch redacteur:

dr. J. H. Ligterink, arts en apotheker, Amsterdam

Pharm. redacteur:

J. E. Buiten, apotheker,
Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle

EEN PSEUDO

vervolg van pag 3

later echter keerde hij met zijn vrouw terug naar Nederland. Hans S., die in Amerika een scooterongeluk had gehad, had een pen in zijn arm. Hij neusde wat in het Leidse St.-Elisabeth Ziekenhuis rond en liep bij een bekende chirurg, wiens naam hij op een bordje zag staan, binnen. Hij wilde de medicus raad vragen over de behandeling van de gewonde arm. De arts was bijzonder verbaasd over de medische terminologie van de patiënt, die zeer bereidwillig bleek te zijn de achtergronden toe te lichten.

„Ik ben”, vertelde S., „in Amerika als arts afgestudeerd. Ik heb daar colleges gevolgd in chirurgie en ben nu naar Nederland gekomen om hier stage te lopen.”

De chirurg meende zijn jonge collega te moeten helpen. Hans S. werd terstond zijn assistent in het St. Elisabeth Ziekenhuis. Zijn beschermer zorgde voor een huisje aan De Kaag en later trok S. zelfs bij de geneesheer in.

Toen de dag aanbrak dat de Leidse chirurg er achter kwam, dat de vriendelijke en beleefde jongeman geen enkele medische bevoegdheid bezat, reserveerde Hans S. ijlings passage op de Nieuw Amsterdam om zijn vrouw te volgen, die reeds eerder naar Amerika was vertrokken. Zijn plan stond vast: terug naar Amerika en daarna met zijn vrouw naar India om daar als chirurg in ziekenhuizen te gaan werken. De papieren van de Leidse chirurg waren er ruimschoots voldoende voor.

Hans S. had echter de fout gemaakt, boeken die hij op rekening had gekocht, niet te betalen. Voorts had hij zijn scooter laten repareren; het geld, dat de verzekering hem hiervoor had uitbetaald, had hij in eigen zak gestoken. De scooterreparateur deed aangifte bij de Rotterdamse politie. Hans had nauwelijks een voet op de gangway gezet van het schip, dat hem van Rotterdam naar Amerika moest brengen, of hij werd aangehouden. Er is inmiddels proces-verbaal tegen hem opgemaakt wegens oplichting.

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnders, Tandarts te Amsterdam, Vicevoorzitter; H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z., Secretaris; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; Dr. H. H. Scholten, Dierenarts, Veterinair Inspecteur van de Volksgezondheid te Haarlem; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; J. E. Buiten, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonneés: H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam - Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts- tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Administratie Maandblad:

H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z., Tel. (020) 42.07.58.